

Sygn. akt III Ca 1965/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Braziewicz

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. D. (D.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt I C 376/14

oddala apelację.

SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach oddalił powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko M. D. o zapłatę kwoty 2.349,37zł z odsetkami umownymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

Przytoczony wyrok oparty został na ustaleniach szczegółowo przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z ustaleń tych wynika, że w dniu 31 sierpnia 2007 r. w P. pozwana zawarła z Bankiem (...) w W. umowę o kartę kredytową C.. W przypadku nieterminowych spłat Bank uprawniony był do wypowiedzenia umowy. Wnioskiem z dnia 17 marca 2010r. Bank (...) w W. wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności Bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu w dniu 11.3.2010 przeciwko pozwanej co do kwoty 1.283,6 zł. Postanowieniem z dnia 30 marca 2010r., sygn akt I Co 1531/10 nadano wskazanemu tytułowi klauzulę wykonalności. Odpis postanowienie doręczono pełnomocnikowi wnioskodawcy w dniu 23 kwietnia 2010r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie wskazanych w uzasadnieniu dowodów, które należycie przeanalizował.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, iż oceny zebranych w sprawie dowodów dokonał w oparciu o art. 233§ 1 k.p.c. Na rozprawie w dniu 17 lipca 2014r. oddalono wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii niepotwierdzonych za zgodność z oryginałem dokumentów w postaci umowy, odpisu z KRS, umowy o przelew wierzycelności, wezwania do zapłaty. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela stanowisko zgodnie z którym kopia dokumentu niepoświadczona podpisem strony nie jest dokumentem (uchwała SN z dnia 29 marca 1994

r., III CZP 37/94, OSNC 1994, Nr 11, poz. 206). Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem dokumentu (uzasadnienie postanowienia SN z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX nr 50764, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 459/08, LEX nr 607254; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200. Sąd ten podkreślił także, że wszystkie załączniki do pozwu złożone przez stronę powodową stanowią jedynie niepotwierdzone kserokopie, z których dowodu nie sposób było przeprowadzić. W konsekwencji powyższego nie sposób było przyjąć by strona powodowa w sposób wystarczający wykazała przejście na jej rzecz wierzytelności wynikającej z zawartej przez pozwaną z Bankiem (...) w W. umowy. Tymczasem ciężar dowodu zasadności roszczenia w świetle przepisu art. 6 k.c. na podstawie którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne spoczywał na powodzie. Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Zdaniem Sądu powód nie wywiązał się z tego obowiązku w sposób pozwalający na przyjęcie zasadności pozwu. Powód, jako podmiot domagający się świadczenia pieniężnego od pozwanego winien wykazać istnienie zobowiązania pozwanego, jego wysokość i termin spełnienia oraz sposób wyliczenia roszczenia i termin jego wymagalności, w szczególności w sytuacji, gdy te okoliczności zostały zakwestionowane przez stronę przeciwną. Zdaniem Sądu powód nie wywiązał się z tego obowiązku w sposób pozwalający na przyjęcie zasadności pozwu. Powód na uzasadnienie swoich twierdzeń o istnieniu wymagalnej i niezapłaconej wierzytelności powołał się jedynie na dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych.

Sąd Rejonowy podzielił w pełni stanowisko wyrażone w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009r. wydanej w sprawie III CZP 65/09, w której Sąd ten stwierdził, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji, jednakże do wykazania istnienia wierzytelności lub skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego w razie zaprzeczenia przez pozwaną – co w tej sprawie miało miejsce – konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów, a czego w tym procesie powód nie uczynił.

Nadto zauważył, że art. 194 powyższej ustawy został wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r. w sprawie P 1/10 uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zd. 1 i art. 76 Konstytucji RP w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym, co w ocenie Sądu powoduje stwierdzenie, że na potrzeby niniejszej sprawy taki wyciąg może funkcjonować jedynie jako dokument prywatny, a nie jako dokument urzędowy. Wobec powyższego wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu należy jedynie utożsamiać z dokumentem prywatnym, o którym mowa w art. 245 k.p.c., tym samym stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, a przez to nie może stanowić dowodu uzasadniającego fakt istnienia i wysokości wierzytelności. Nadto mając na uwadze treść art. 244 k.p.c. zważyć, należy, że postanowienie sądu o nadaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności korzysta z mocy dokumentu urzędowego, z którym wiąże się domniemanie autentyczności o prawdziwości tego co zostało w nim urzędowo zaświadczone, a zatem wykonalność bankowego tytułu egzekucyjnego odnośnie wskazanego w nim zobowiązania. Niemniej sama wymagalność kwoty objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, jak i dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg nie stanowią dowodu istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Zasadność dochodzenia takiej a nie innej kwoty winien powód wykazać innymi dostępnymi środkami dowodowymi czego nie uczynił. Konsekwencją normy z art. 6 k.c. jest to, że na pierwszym miejscu strona powodowa powinna wykazać zasadność roszczenia – czyli brak zapłaty, postanowienia umów i regulaminów potwierdzających zasadność obciążania pozwaną sporną kwotą oraz skuteczność nabytej wierzytelności, a następnie pozwana biorąc pod uwagę ten materiał dowodowy powinna się „bronić” i innymi dowodami wykazać swoje racje.

Niezależnie od powyższego wskazał, iż pozwana w sprzeczności podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego od niej roszczenia. Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po

upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. (art. 117 k.c.). Zgodnie z art.118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie z przepisem art. 123§ 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo - art. 124. § 1 k.c. Sąd podziela stanowisko, wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., w sprawie V CK 655/04, Lex nr 152449 zgodnie z którym roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego. Skoro bieg terminu przedawnienia w odniesieniu do dochodzonej pozewem należności głównej uległ przerwaniu w związku z wystąpieniem przez pierwotnego wierzyciela w dniu 17 marca 2010r. z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi, jego bieg rozpoczął się na nowo z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia, kończącego postępowanie. Orzeczenie to uprawomocniło się w stosunku do wierzyciela w dniu 1 maja 2010r. Mając na uwadze powyższe roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 1 maja 2013r. Pozew w niniejszej sprawie wniesiono już po upływie okresu przedawnienia bo w dniu 29 października 2013r. Z chwilą podniesienia przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenie powoda przekształciło się w roszczenie naturalne, co oznacza pozbawienie tego roszczenia ochrony sądowej, dlatego też orzeczono jak w wyroku.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w całości. We wnioskach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2.349,37zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za obie instancje, względnie uchylenia w całości wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz pozostawienia temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego. Skarżący zarzucił Sądowi naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 k.c. poprzez wadliwe przyjęcie, iż powód nie wykazał wysokości i zasadności roszczenia, jak też legitymacji czynnej powoda do wniesienia sprawy; art.118 k.c. w zw. z art.123§ 1 pkt 1 k.c. poprzez błędne uznanie, iż roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu uległo przedawnieniu, podczas gdy bieg terminu przedawnienia został skutecznie przez wierzyciela pierwotnego przerwany na skutek prowadzenia przeciwko pozwanej z wniosku postępowania egzekucyjnego; błędne ustalenie przez Sąd stanu faktycznego, iż pozwana zakwestionowała w sprawie wysokość dochodzonego roszczenia, legitymację czynną powoda, także całkowite pominięcie przez Sąd, iż wobec pozwanej prowadzone było z inicjatywy wierzyciel pierwotnego postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach M. Z. po sygn. akt Km 3538/11 na podstawie (...) z dnia 11.03.2010r., które to postępowanie z uwagi na bezskuteczność egzekucji zostało zakończone postanowieniem z dnia 17.06.2011r. i błędne ustalenie, iż roszczenia powoda uległy przedawnieniu; naruszenie przepisu art.230 k.p.c. w zw. z art.229 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy pozwana podniosła w sprawie jedynie zarzut przedawnienia roszczenia nie kwestionując zaś pozostałych okoliczności, w tym wysokości dochodzonego roszczenia oraz legitymacji czynnej powoda; art. 232k.p.c w zw. z art.309 k.p.c. i art.129 k.p.c. poprzez pominięcie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów: umowy o kartę kredytową C. z dnia 12.09.2007r., (...) z dnia 11.03.2010r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez sąd, umowy cesji wierzytelności z dnia 15.04.2013r. wraz z załącznikiem w postaci wydruku elektronicznego i nie uznanie ich za dowody; art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w zw. z art.231 k.p.c. i błędne przyjęcie, iż powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne; art. 233 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c., art.230 k.p.c. art.231 k.p.c. i art.309 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyciągnięcie nielogicznych wniosków z zebranego w sprawie materiału dowodowego; art.309 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie mogła odnieść skutku, gdyż zaskarżony wyrok należy uznać za trafny.

Powołane w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego, materialnego, nadto dopuszczenia się błędu w ustaleniach faktycznych należało uznać za chybione.

Sąd Okręgowy zasadniczo podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, przyjmując, iż nie ma potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania, ustalenia te bowiem znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., wbrew twierdzeniom skarżącego. Wnioski tego Sądu co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści przeprowadzonych w sprawie dowodów, a zaoferowanych przede wszystkim przez powoda, równocześnie Sąd poddał wnikliwej i wszechstronnej ocenie zebrany w niej materiał dowodowy. Sąd meriti dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie uchybił zasadom ani logiki, ani też doświadczenia życiowego, tymczasem skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art.233§1k.p.c. wymaga należyście umotywowanego wykazania, że Sąd ten uchybił powyższym zasadom. Taki zarzut może być jedynie przeciwstawiony uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony, o innej niż Sąd przyjął wadze poszczególnych dowodów i ich odmienna ocena, niż ocena Sądu.

W szczególności dokonana przez ten Sąd ocena przedstawionych przez powoda dowodów z dokumentów na poparcie jego twierdzeń jest prawidłowa i nie narusza przepisów prawa procesowego wskazywanych przez skarżącego w apelacji, a stanowiących o przedmiocie i ocenie dowodów - tj. art. 229, 230, 231, 232 i 233 k.p.c.

Należy zauważyć, iż pozwana w toku prowadzonego postępowania przed Sądem Rejonowym jednoznacznie wniosła o oddalenie powództwa w całości (k.64 akt). Tym samym zakwestionowała żądanie powoda, tak co do zasady jak i wysokości. To, iż pozwana w toku całego postępowania konsekwentnie podnosiła, iż doszło do przedawnienia roszczenia powoda nie pozostaje w opozycji do tego, iż pozwana wnosząc o oddalenie powództwa, zakwestionowała je co do zasady i wysokości. Zatem w okolicznościach sprawy nie było podstaw do zastosowania regulacji art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. i przyjęcia, iż pozwana w sposób nie budzący wątpliwości przyznała fakty podnoszone przez powoda, a mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Także w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym nie było podstaw do ustalenia faktów w oparciu o domniemania faktyczne w sposób przewidziany w art.231 k.p.c.

Na stronie powodowej, zgodnie z regulacją art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, czemu ta jednak nie sprostała, co zasadnie przyjął Sąd meriti.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd meriti przede wszystkim trafnie przyjął, iż powód nie wykazał w niniejszej sprawie zasadności dochodzonego powództwa. Słusznie uznał, iż powód nie wykazał, że wstąpił w prawa pierwotnego wierzyciela pozwanego Banku (...) w W., zgodnie z regulacją art. 509 k.c., także faktu wypowiedzenia umowy o kartę kredytową pozwanej, wymagalności dochodzonego roszczenia, faktu złożenia wniosku egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela, co był zobowiązany wykazać zgodnie z ogólnymi regułami dowodowymi (art.6 k.c.) i z uwagi na prezentowane stanowisko przez pozwaną odnośnie przedawnienia roszczenia.

Obecnie obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art.3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art.227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art.6 k.c.) (zob. orzeczenie S.N. z 17 grudnia 1996r., (...) 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz.75). Tym samym za bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd prawa materialnego - art. 6 k.c.

Słusznie Sąd meriti oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii niepotwierdzonych za zgodność z oryginałem dokumentów przedłożonych przez niego do akt, uznając, iż kopia dokumentu niepoświadczona podpisem strony nie jest dokumentem (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC 1994, Nr 11, poz. 206), a warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem dokumentu (wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200). Skoro zatem wszystkie załączniki do pozwu złożone przez stronę powodową, poza wyciągiem z ksiąg rachunkowych Funduszu, stanowiły jedynie niepotwierdzone kserokopie, to słusznie uznał Sąd meriti, iż nie można

było przeprowadzić z nich dowodu i w oparciu o nie czynić stanowczych ustaleń, jak tego oczekiwał powód. Tym samym za chybione także należało uznać zarzuty naruszenia przez Sąd meriti regulacji art. 232k.p.c w zw. z art.309 k.p.c. i art.129 k.p.c., zasadnie bowiem sąd ten pominął jako materiał dowodowy przedłożone przez stronę powodową niepotwierdzone za zgodność z oryginałem kserokopie dokumentów wymienionych w apelacji. Także nie doszło przez ten Sąd do naruszenia art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w zw. z art.231 k.p.c. bowiem słusznie przyjął, iż powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne.

W konsekwencji powyższego zasadnie przyjął Sąd meriti, iż strona powodowa w sposób wystarczający nie wykazała przejścia na jej rzecz wierzytelności wynikającej z zawartej przez pozwaną z Bankiem (...) w W. umowy, zgodnie z regulacją art. 6 k.c. Powód, jako podmiot domagający się świadczenia pieniężnego od pozwanego winien był wykazać istnienie zobowiązania pozwanego, jego wysokość i termin spełnienia oraz sposób wyliczenia roszczenia i termin jego wymagalności, w szczególności w sytuacji, gdy powództwo zostało zakwestionowane co do zasady i wysokości przez pozwaną. Zgodzić się należało z Sądem Rejonowym, iż za niewystarczające należało uznać przedstawienie przez powoda na uzasadnienie swoich twierdzeń o istnieniu wymagalnej i niezapłaconej wierzytelności jedynie dowodu z wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu.

Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, mając na uwadze orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji, jednakże nie jest wystarczający do wykazania istnienia wierzytelności lub skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego w razie zaprzeczenia przez pozwaną, co w niniejszej sprawie miało miejsce. W takiej sytuacji konieczne było przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów, celem wykazania powyższych okoliczności, czego powód w niniejszej sprawie nie uczynił (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 7.10.2009r., III CZP 65/09).

Także zasadnie podniósł Sąd meriti, iż art.194 ustawy z dnia 27.05.2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004r., Nr 146, poz. 1546 ze zm) został wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.07.2011r. w sprawie P 1/10 uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zd. 1 i art. 76 Konstytucji RP w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym, co skutkowało w ocenie Sądu meriti tym, iż na potrzeby niniejszej sprawy wyciąg taki mógł funkcjonować jedynie jako dokument prywatny, a nie jako dokument urzędowy. Wobec powyższego wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu należało jedynie utożsamiać z dokumentem prywatnym, o którym mowa w art. 245 k.p.c., tym samym dokument ten stanowił jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, a przez to nie mógł stanowić dowodu uzasadniającego fakt istnienia i wysokości dochodzonej przez powoda wierzytelności.

Nadto mając na uwadze treść art.244 k.p.c. trafnie także przyjął Sąd Rejonowy, iż postanowienie sądu o nadaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności korzysta z mocy dokumentu urzędowego, z którym wiąże się domniemanie autentyczności o prawdziwości tego co zostało w nim urzędowo zaświadczone, a zatem wykonalność bankowego tytułu egzekucyjnego odnośnie wskazanego w nim zobowiązania. Niemniej sama wymagalność kwoty objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, jak i dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg nie stanowią dowodu istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (szczególnie w obliczu pojawiających się rozbieżności pomiędzy nimi, które zaistniały w niniejszej sprawie). Zasadność dochodzenia takiej, a nie innej kwoty winien powód wykazać innymi dostępnymi środkami dowodowymi, czego nie uczynił.

Nie doszło także do naruszenia przez Sąd meriti przepisów prawa materialnego tj. art.118 k.c. w zw. z art.123§ 1 pkt 1 k.c. poprzez błędne uznanie, iż roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu uległo przedawnieniu, skoro wbrew twierdzeniom skarżącego, ten nie wykazał stosownymi środkami dowodami, iż bieg terminu przedawnienia został skutecznie przerwany przez wierzyciela pierwotnego na skutek prowadzenia przeciwko pozwanej z wniosku postępowania egzekucyjnego. Należy podkreślić, iż skarżący nie przedłożył stosownych dowodów do sprawy

wykazujących kiedy został złożony wniosek pierwotnego wierzyciela u komornika sądowego inicjujący postępowanie egzekucyjne przeciwko M. D., który mógłby być uznany za czynność przedsięwziętą w celu dochodzenia lub zaspokojenia roszczenia, zgodnie z art. 123§1 k.p.c. Skoro tak, to powód nie wykazał, iż bieg terminu przedawnienia w odniesieniu do dochodzonej pozew należności uległ przerwaniu, tym samym nie wykazał, iż pozew w niniejszej sprawie wniesiono przed okresem przedawnienia.

W świetle powyższych rozważań oraz materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu powództwo trafnie zostało przez Sąd meriti oddalone.

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a zarzuty podniesione w apelacji nie mogły odnieść skutku.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art.505¹⁰ §1k.p.c., apelację powoda oddalono, jako bezzasadną.

SSO Barbara Braziewicz